

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל

בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זע"א

י"ב אייר תשפ"ה 1284
פרשת אחרי קדושים

אבות פרק שלישי

ירושלים	תל אביב	חיפה	באר שבע
18:49	19:06	19:01	18:58
20:04	20:07	20:08	20:05
20:38	20:40	20:40	20:38
בנו תם			

הילולא דצדיקיא

י"ב אייר

רבי מסעוד ב"ר יעקב אביחצירא

י"ג אייר

רבי יעקב מאיר שטר
מח"ס 'זמרת ישע'

י"ד אייר

רבי מאיר בעל הנס

ט"ו אייר

רבי דוד יהודיוף

ט"ז אייר

רבי יצחק חי טייב

י"ז אייר

רבי משה יחזקאל דנגור

י"ח אייר

רבי שלום בוזגלו

משניר לדוד

קדש עצמך במותר לך

"קדשים תהיו כי קדוש אני ה' אלהיכם" (ויקרא יט, א)

איתא בתורת כהנים "קדשים תהיו" - פרושים תהיו. ובפרשת שמיני נאמר (ויקרא יא, מז) "התקדשתם והייתם קדשים כי קדוש אני". ואיתא בתורת כהנים "כי קדוש אני" - כשם שאני קדוש כך אתם היו קדושים, כשם שאני פרוש כך אתם היו פרושים. עד כאן.

ולכאורה יש להבין את דברי המדרש. הרי מיהו האדם, בשר ודם יציר חומר אשר יתיימר להגיע לקדושה עילאית זו של מלך מלכי המלכים הקב"ה, אשר מלאכים ותרשישים סובבים אותו ורועדים וחלים מפניו. הרי היצר הרע יושב ושוכן בלב האדם ומנסה להכשילו על כל צעד ושעל ומנסה בכל כוחו להסיתו אל הדרך הרעה, האם אפשרי כי חרף כל הניסיונות והקשיים העומדים בפני האדם יצליח הוא להעפיל לדרגות קדושה כה גבוהות ונשגבות, ואם כן מהו הדמיון ומהי ההשוואה לבורא העולם ישתבח שמו?

עוד אמרו חז"ל (מסכת נדה ל, ב) "תשבע כל לשון" זה יום הלידה שמשביעים אותו תהי צדיק ואל תהי רשע. ואפילו כל העולם כולו אומרים לך צדיק אתה, היה בעיניך כרשע, והווי יודע שהקב"ה טהור ומשרתיו טהורים ונשמה שנתן בך טהורה, אם אתה משמרה בטהרה מוטב, ואם לאו הריני נוטלה ממך, עד כאן.

ולכאורה שבועה זו בטעות יסודה, וכי האדם יודע מה מצפה לו בבואו לעולם הזה, האם יודע הוא איזו התמודדות קשה נכונה לו בבואו לעולם אל מול היצר הרע? שם בעולמות העליונים נמצא הוא כעת, והעולמות הינם נקיים מכל רע ואין יצר הרע שולט בהם, בוודאי שחושב הוא כי להיות צדיק ולא רשע - דבר של מה בכך הוא ומוכן הוא אף להישבע על כך. אולם כשמגיע לעולם הזה ורואה ונתקל בניסיונות קשים, לכאורה מיד נסוג הוא לאחור ומתחרט על שבועתו וחוזר בו כי אינו יודע מראש שיש להילחם ביצר הרע.

וחשבתי לומר בסייעתא דשמיא, כי כשהאדם נמצא למעלה לפני ביאתו לעולם עוד קודם שבועתו - מראים לפניו את כל תחלואי העולם הזה ואת כל הניסיונות הנמצאים בו ומלמדים אותו כי מלחמה קשה צפויה לו בבואו לעולם, ורק אז משביעים אותו. כך למעשה נמצא כי יודע הוא בבירור על מה הוא נשבע ולקראת מה הוא הולך ואין זו שבועת שווא.

ואפשר לומר שזהו שאומרת הגמרא (נדה לא, ב) תינוק במעי אמו נר דלוק על ראשו וצופה ומביט מסוף העולם ועד סופו. שמראים לו בפניו את העולם עם כל הקשיים והניסיונות שבו כדי שידע לקראת מה הוא צועד, ואומרים לו - כי אם רצונו להצליח במלחמה זו, עליו להקפיד שנו דלוק יהיה מעל לראשו, דהיינו שנו התורה תמיד יהא דלוק וזורח עליו, ואז כמילא

מובטח לו שיצליח במערכה כנגד היצר הרע. נמצא שעוד קודם שבועתו יודע הוא את אשר עתיד לעבור ושבועתו שבועת אמת. ושבועה זו משביעים אותו דווקא כשהוא נמצא בעולמות העליונים במקום שאפוף קדושה וטהרה, מקום זך ונקי מכל רבב של טומאה, כדי שבשעת שבועתו יספוג מן הקדושה הנמצאת במקום וכך בעת כזו שבה שואף הוא אל קרבו כוחות אדיירים של קדושה מהעולמות העליונים - יוכל לנהל את אורח חייו בקדושה ולהתמודד בניסיונות החיים העומדים בדרך.

נמצא שכבר בעודו בעולמות העליונים עוד קודם ביאתו לעולם מספק לו הקב"ה את הכוחות הדרושים כדי להתמודד עם היצר הרע, וממלא את מצבוריו די צרכו באוצרות של קדושה וטהרה. נמצא שהאדם מגיע לעולם הזה כשהוא מצויד כראוי במזון רוחני וקדוש שהוא למעשה כלי מלחמה נגד היצר ובכוחו לעמוד בשבועה, שהרי אין מביאין על האדם ניסיונות שאינו יכול לעמוד בהם.

וזה שאמרו חז"ל (בבא מציעא קז, א) על הפסוק "ברוך אתה בבוךך וברוך אתה בצאתך", כשם שביאתך לעולם בלא חטא כך צאתך מן העולם ללא חטא, עד כאן. מבקשים מהאדם ואומרים לו, כשם שבא הוא לעולם ספוג קדושה עליונה וכוחות עליונים טמונים בו - עליו להזהר שלא יפסיד כוחות אלו, אלא יצא מן העולם בדיק עם אותה הקדושה שעמה הגיע לכאן.

לכן מצווה הקב"ה לאדם ואומר לו "קדשים תהיו כי קדוש אני ה'" (ויקרא יט, א) באמת אין הכוונה שיהיה האדם קדוש כדרגתו של הקב"ה, שהרי זהו דבר בלתי אפשרי ולא ניתן להשגה. אלא יהא קדוש כשם שהיה קודם בואו לעולם - עומד לפני כסא הכבוד וסופג קדושה וטהרה, ואם ימשיך עליו את הקדושה הזו הרי אף ה' יוסיף עליו מקדושתו כמו שכתוב "אני ה' מקדשכם" (ויקרא כ, ח) וכבר למעשה מבין האדם ויודע באיזו קדושה מדובר, כי ספג קדושה זו עוד קודם בואו לעולם וטמונים בו כוחות אלו ומן השמיים תובעים ממנו שהרי עמד ונשבע לפני ה' שיהא צדיק ולא רשע, ואם כן עליו לשמור על קדושה זו מכל משמר לבל יפסיד אותה ועם כוחות אלו ילחם מלחמת חרמה ביצר הרע ויכה בו ובכך יזכה לחיי נצח.

וזו בקשתו של הקב"ה מן האדם "קדשים תהיו" וכך גם אומר הזוהר הקדוש - כי כל המצוות אשר נתן לנו הקב"ה לקיים הם עצות וכלים כדי להשיג את מעלת הקדושה, אם כך בכוחו של האדם לשמור על קדושה נפלאה זו, ובידו הדבר כי נתנו לו את הכלים לכך.

ובהמשך נאמר (ויקרא יט, ג) "איש אמו ואביו תיראו", מהי פשר סמיכות הפסוקים של יראת אב ואם לציווי "קדשים תהיו", ונראה לי לומר בזה כי כידוע מעשה אבות סימן לבנים וכשם שהאדם מתנהג הרי כך בניו אחריהם הולכים בדרכיו ולומדים ממעשיו, ודרך הבן לחקות את אביו בהליכותיו והנהגותיו.

ולכן מצווה התורה ואומרת שידע האדם כי אם יתנהג בקדושה ובטהרה - קדושה זו בהכרח שתעבור גם אל יוצאי חלציו ובניו אחריהם, כי עיקר חינוכם של הבנים בזה שהם מתבוננים בהנהגות הוריהם. כשם שההורים מתנהגים - כך בנייהם אחריהם ולכן מצווה התורה "קדשים תהיו" ומיד לאחר מכן "איש אמו ואביו תיראו" לרמוז לאב ואם שבקדושה זו יזכו גם בניהם אחריהם.

מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ג' דרגות בקדושה

תלמוד לומר - ואבדיל אתכם מן העמים להיות לי, שתהא הבדלתכם מהם לשמי - פורש מן העבירה ומקבל עליו עול מלכות שמים". עד כאן לשונו.

זוהי הקדושה המעולה. וכמו שאומרים "מצוה גוררת מצוה", כך גם קדושה גוררת קדושה - שבתחילה התורה דורשת מהאדם בהדרגה "קדשים תהיו" דהיינו בבחינת קדש עצמך במותר לך, בדברים הכלליים כגון מיעוט שיחה עם האשה או מיעוט אכילה ושתיית יין. לאחר מכן נדרשת מן האדם תמימות בעבודת ה' כמו שכתוב "ושמרתם את חוקותי" בבחינת "אם בחוקותי תלכו" (ויקרא כה, ג) והם התורות והחוקים שהם נר לרגלינו ואז מכך נעשה האדם מקורב יותר לה' יתברך, ולאחר מכן בא הפסוק ואומר "והייתם לי קדושים" שאתם נהפכים להיות חלק מעצמותו יתברך ובה ניכרת ההבדלה בינינו לבין העמים.

ולמעשה זהו קידוש ה' הגדול ביותר שיש, כמו שאנו אומרים בתפילה של שבת "וינוחו בו כל ישראל מקדשי שמך" - שהשבת היא אחת מן הדרגות הגדולות ביותר שיש לעם ישראל, ובה אנחנו מקדשים את ה'. ואדרבה, ככל שאנחנו מבדילים את עצמנו מהם, כך זוכים יותר להוקרה, ואם אנחנו מנסים לחקותם באורח חייהם - הרי שנאתם מתגברת כלפינו.

וכן יש לדייק שהפרשה פותחת במילים "קדושים תהיו" וכו' ומסיימת בהיפוכן של דברים שהם שיא הטומאה כמו שכתוב "ואיש כי יהיה בהם אוב או ידעוני" וכו', ואלו הם הדברים כפי שהוסברו לעיל שאין בהם דרך ביניים אלא - "קדשים תהיו" וקדושה גוררת קדושה או שמוא חלילה ירידה לשאול עד כי יהיה בהם אוב או ידעוני וכו', ודו"ק.

ויהי רצון שנזכה להתקרב ולהתעלות בדרגות הקדושה בבחינת "והייתם לי קדושים" אמן כן יהי רצון.

"קדשים תהיו כי קדוש אני ה' א-להיכם" (ויקרא יט, ב) פרשתנו מדברת בעניין הקדושה. והתורה חוזרת על כך שלש פעמים. בתחילתה "קדושים תהיו כי קדוש אני ה' א-להיכם", באמצעיתה (פרק כ פסוקים ז-ח) "והתקדשתם והייתם קדשים כי אני ה' א-להיכם ושמרתם את חקתי ועשיתם אתם אני ה' מקדשכם" ובסופה (פרק כ פסוק כו) "והייתם לי קדשים כי קדוש אני ה'".

יש שני גדרים בקדושה. יש קדושה שהיא מדת הפרישות "קדש עצמך במותר לך" כפי שכתב הרמב"ן, ויש קדושה שהיא הפרישות מן האיסורים שהתורה אסרה, גם לזה יקרא קדושה, כפי שכתב רש"י (בפסוק ב') "קדושים תהיו" - הו פרושים מן העריות ומן העבירה, שכל מקום שאתה מוצא גדר ערוה אתה מוצא קדושה, ומביא כמה דוגמאות. והפרישות הזו מתבטאת בהיבדלות מאומות העולם, שהרי אומות העולם פרוצים בעריות ובאכילת טריפות ובכל התועבות, ואילו אנו גדורים מכל זה - גדורים מן העבירה.

ואף במילים "קדש עצמך במותר לך" יכולנו לפרש שנקדש עצמנו במה שהיה מותר לנו לפני מתן תורה, שהרי לא נצטוו אז על העריות וכמו שמצינו שנשא יעקב שתי אחיות, ונשא השבטים את אחיותיהם (רש"י בראשית לז, לה), ונשא עמרם את יוכבד וזוהו כי לא היה בזה שום איסור ועכשיו שקיבלנו את התורה וקיבלנו גזרותיה של הקב"ה, אנחנו מקדשים את עצמנו בזה שאנו לא מתקרבים לעריות ולא אוכלים דברים אסורים וכן כל שאר אזהרות התורה.

יש דרגה נוספת בקדושה והיא, שתהיו מובדלים מן העמים לשמי. וזה מה שרש"י ממשך לציין מחז"ל "רבי אלעזר בן עזריה אומר מניין שלא יאמר אדם נפשי קצה בבשר חזיר, אי אפשי ללבוש כלאים, אבל יאמר אפשי ומה אעשה ואבי שבשמים גזר עלי.

פניני הפרשה

פנינים קצרים מפרשת השבוע

קטנים החשובים כגדולים

"אחרי מות שני בני אהרן" (ויקרא טז, א) נאמר בזהוה הקדוש, כי נדב ואביהוא עדיין היו למטה מעשרים שנה, ולפיכך נקראו "בני אהרן", כלומר בני ברשות אביהם. אם כן, נשאלת השאלה: כיצד נענשו, והלא כלל הוא בידניו שאין מענישים לו לאדם מן השמים בטרם מלאת לו עשרים שנה?

ברם - אומר בעל "הדרש והעיון" - מדברי רבותינו בתלמוד (ברכות לא, ב) מסתבר שקטן פיקח ובר דעת מופלג נענש אפילו לפני גיל עשרים. לפיכך אמר עלי הכהן לשמואל בהיותו נער בן שנתיים, שהוא חייב מיתה - לפי שראה את גודל חכמתו. זהו שאומר כאן הכתוב: "אחרי מות שני בני אהרן" - ואם תשאל כיצד נענשו לפני גיל עשרים? הרי מיד משיב על כך הכתוב: "בקרבתם לפני ה'" - מכיון שהיו גדולים בדעת ובמדרגה, עד שנתקרבו מאוד אל השם יתברך, לפיכך "וימותו" - אף כי אחרים בגילם עדיין אינם בני עונשין.

שפלות והגבהה - תכונות חיוניות

"בזאת יבא אהרן אל הקדש" (ויקרא טז, ג) בזאת בגימטריא שפל ובגימטריא קדוש.

הרמז לכך, כותב בעל ה'שיח יעקב יוסף' זצ"ל, שאמר הקב"ה לאהרן הכהן, דכדי לעבוד את השי"ת צריך שיהיה לאדם את שתי הבחינות, שיהיה שפל בדברים הנוגעים בינו לבין עצמו, אך בדברים הנוגעים כלפי שמיא צריך שיהיה ויגבה לבו בדרכי הקדושה.

השכינה דומה לאם מסורה

"השוכן אתם בתוך טומאתם" (ויקרא טז, טז) פעם אחת ישבו לפני המגיד מטריסק הרבה אדמו"רים, ושאלו אותו למה מכנה הזוהר הקדוש את השכינה הקדושה לאם. אמר להם המגיד; תאמרו אתם. אמרו לו; אנחנו רוצים לשמוע.

ואמר להם המגיד שהסדר בעולם הוא כשהתינוק מלוכלך - האב נותן התינוק לאמא שתרחץ אותו ואחר שיהיה נקי אז יחבק וינשק אותו. אמנם האם אינה כן, אלא גם כשהתינוק מלוכלך היא מחבקת ומנשקת אותו.

וכמו כן השכינה, השוכן אתם בתוך טומאתם, מחבקת ומנשקת את כנסת ישראל אף כשעדיין מלוכלכים הם בעוונות ופשעים, ועל כן נדמית היא לאם.

נצור ראשונך

גם לאביו ולאמו

אין חילוק באיסור קבלת לשון הרע, בין אם הוא שומע מאחרים או מאביו ואמו ואנשי ביתו כי לשון הרע איסור מוחלט הוא ואסור לקבלו משום אדם.

ויותר מזה מצינו בתנא דבי אליהו שאם רואה אדם לאביו ולאמו, שמדברים דברים יתרים, כגון לשון הרע וכדומה, לבד שמוזהר שלא לקבל דבריהם, אלא הוא צריך גם כן למנוע אותם מזה (ויזהר שיהיה זה בדרך כבוד).

ואם החריש להם, נענש הוא והם עבור זה בעונש גדול.

דברי הנמים

פרפראות לפרשה משולחנם של חכמי התורה

סודו הכמוס של העשיר

מעשה בשני ידידים מנוער, אחד חכם ואחד טיפש, שניים אלו למדו יחדיו כל ימי נעוריהם, משבגרו נפרדו דרכיהם, החכם יצא לעולם הגדול ועשה חיל ב'עסקיו' והטיפש לא עשה מאומה, ונשאר על מעמדו. פעם נפגשו השניים, ביקש הטיפש מהחכם, ידיד מנוער: "גלה נא לי סודך הכמוס עמך - במה העשרת כל כך".

אמר לו החכם: "הנה מפעם לפעם הנני נודד למרחקים שם הנני קונה 'סחורה' ומביאה הנה, ובכסף שאקבל כאן תמורת ה'סחורה' מתפרנס הנני בכבוד גדול". תמה הטיפש על מעשיו, וכי ל'חכם' אתה נחשב, וכי איזו רווח יש בזה - לקנות 'סחורה' במרחק תמורת מעות טבין ותקילין, ולהביאה הנה למוכרה בעד מעות הרי בסוף נשארת עם מה שהיה לך מעיקרא - 'מעוה' ללא סחורה, החל החכם להסביר לו שקנה הרבה סחורה בזול ומוכר הכל ביוקר, וממילא נשארים בידו יותר מעות ממה שהיו בידו בתחילת הדרך וזהו שכרו.

ועדיין לא נרגע הלה ברוחו, בהוסיפו להקשות, הרי יש לסוחר הוצאות הדרך, ועליו לישון במלון בעת שהותו ביריד וכיו"ב, נמצא שהכסף שהוא מרוויח כלה על הוצאות אחרות, ושוב חזרה הקושיא למקומה - מה רווח יש בכל טלטולי הדרכים, והיאך העשירי חכם זה. בלית ברירה הוציא העשירי החכם את פנקסו שבו נכתבו כל הוצאותיו והכנסותיו, והראה לו בפרוטרוט, הנה כך וכך הוצאות היו לי, כך וכך הכנסות היו לי, ונמצא בשורה התחתונה רווח בסכום כך וכך.

והיה כאשר שמע מיודענו הטיפש את דבריו, הוסיף להקשות: "אם כנים דברייך, שהעיקר הוא מה שנכתב בשורה התחתונה, מדוע עליך להיטלטל בדרכים, ליסע למרחק כה רב מביתך, קח נא את ה'פנקס' - כתוב בשורה התחתונה ככל אשר עולה ברצונך ל'הרוויח' והכל בא על מקומו בשלום!"

הנה אך למותר להסביר גודל טיפשותו של אותו חסר דעה, שהרי מה יועיל אם ירשום בפנקסיו שרווחיו גבוהים יותר ממה שהם באמת, כי עצם הנייר אינו כי אם חספא בעלמא, וכל תכלית עבודתו היא שלפי האמת יהיו לו הכנסות והוצאות ובזה יתרבה ממונו באמת.

וכך הוא ממש הוא לעניין הספירה, מבאר המגיד רבי אלימלך בידרמן שליט"א:

עלינו לזכור כל היום היכן הננו נמצאים - בימי ההכנה לקראת קבלת התורה, ולעסוק בתורה ובתיקון המידות כל אחד באשר הוא, ואז יבוא בכל לילה לסכם בשורה התחתונה, הנה היום כך וכך לעומר, כבר התקרבת עוד קצת לקראת 'הר סיני', אבל לא די לספור ספירת העומר בתפילת ערבית ברחימו ודחילו בקולות וברקים, ואילו במושך כל היום להסיח דעתו לגמרי מכל עבודת האדם בימים אלו. כי אין הנהגה זאת דומה אלא לאותו טיפש שבסכלותו טועה וחושב שאפשר לשנות התוצאות ע"י שמשנה את המספרים בשורה התחתונה - כשיספור בסוף היום 'היום כך וכך'. ואף שאין זלזול ח"ו בקיום המצווה כראוי, מיהו העיקר חסר מן הספר.

אגב אורחא יש להביא מה שכתב הגה"ק רבי חיים פלאגי' בספר בית מועד לכל חי בשם ספר שלמי חגיגה בשם אגרת הרמב"ן, וז"ל: "כל ימי העומר יאמר בשעת ברכת כהנים מזמור למנוח בנגינות בצורת מנורה והוא סגולה נפלאה להצליח בכל מעשיו ואינו ניזוק כל אותו היום, ומוה"ר חסיד שבכהונה בספר שבט מוסר הביא זה בסתם וכנראה דהבין דהוא לכל ימות השנה".

במסילת נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

נוכח פני ה'

באחד הימים באה לפניי אישה ובבכי מר אמרה שעדיין לא זכתה לילדים משל עצמה. אותה אישה טענה כלפיי ושאלה: "מדוע לחברתי, לשכנתי, לבת דודתי ולאחותי - לכולן סביבי יש ילדים, ורק לי אין?"

הצטערתי מאד בצערה, אך לא יכולתי לעזור לה הרבה, שהרי מפתח של ילדים נתון בידיו של הקב"ה בלבד.

במשך כל זמן השיחה, כשביקשתי לעודד ולחזק אותה - חשתי שהיא פונה אליי בתביעה כאילו אני האשם בכך שאין לה ילדים וכאילו אני הגורם המעכב של חייה. כך דפקה על השולחן במשרד ולא הניחה לי להשיב לה על טענותיה, וכמה שניסיתי להסביר לה שאיננו יודעים חשבונות שמים - האישה לא קיבלה את דבריי.

לבסוף החלטתי לעשות שינוי חד בשיחה, ואמרתיה לה - "גברתי, אני מאושר ממך!" שקט השתרר.

האישה שלא ציפתה לתגובה שכזו השתקקה בבת אחת והקשיבה להמשך דבריי: "באופן שאת פונה אליי ובצורה שאת תובעת ממני את רצונך האישי, את מתנהגת כמו בת שתובעת מאביה ועומדת על רצונה בעקשנות רבה עד שאביה יתרצה לתת לה את מה שהיא מבקשת. ולמעשה בצורה זו את מוכיחה שיש לנו אבא בשמים.

לכי עם הטענות שיש לך לריבונו של עולם, ותגידי לו אותן! ובעזרת ה', עוד תראי שתזכי במהרה לפני בטן".

כל יהודי שנמצא בצרה - כשיפנה לקב"ה באופן בו הוא פונה לאביו מתוך עקשנות גדולה ודבקות במטרה - הקב"ה יחוש בקרבתו אליו ובאמונתו התמימה בו ויפעל בעבורו אך טוב".

תפילה בעת צרה באה מעומק הלב ובכוונה גדולה, ולכן תפילה שכזו יכולה אף לחולל ניסים.

גם אני הקטן בכל עת שאני נקלע לצרה כלשהיא, אני מדבר ומבקש מהקב"ה כדבר בן אל אביו, כי הקב"ה הוא אב רחמן ושומע לבקשות בניו אהוביו.

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "ויהי דבר ה' ואתה בן אדם". (יחזקאל כב)

הקשר לפרשה: הנביא זועק על חטאיהם של ישראל שהוא מעניין הפרשה בה מזהירים ישראל שלא לעשות כתועבות הגויים.

בקהילות האשכנזים מפטירים: "הלא כבני כושיים" (עמוס ט) שם מסופר על מלכות ישראל שיצאו לגולה מפני חטאי הדור, כפי שמוזכר בפרשה "ולא תקיא הארץ אתכם בטמאכם אותה".

מבט לפרשה

לדון לכף זכות

מה יהיה הסוף, אבא, אתה לא רואה, ואנשים כועסים עליך!" כמוכן, במוצאי שבת התקשרתי ואמרת לי: כן וכך הוא מעשה. שאלתי אותו:

"מה חשבת כאשר לא ענית לי?"

"חשבת, שאתה לא שומע טוב, זה אני יודע, אבל כאב לי, שאם אני בא והולך ממש מולך, מדוע אינך משיב לי 'גוט שבת'? מה קרה לך? ראונין ידידי? אבל אחר כך חשבת: כנראה אתה שקוע באיזה ענין ולא הבחנת, וודאי איזו סוגיא קשה בראשך".

סיפרתי את הבעיה שלי, שאני פשוט לא רואה.

המקרה כאב לי, כי נכון שהוא דן אותי לכף זכות, אבל מה עם רבים אחרים, ומסתמא דבר יום ביזמו שנפגעים ממני, והם אינם מעירים לי, מה יהיה הסוף?

החלטתי: מי שלא יהיה - אפסיר לעברו 'שבת שלום' וגוט שבת'. מה כבר יכול להיות, העיקר שאדם לא יפגע בגיני, כך עשיתי.

בליל שבת אחד מגיעים האורחים מבית המדרש אחרי מעריב, והנה ליד הבית שלנו עומדים אנשים בקבוצה, מסתמא של חסידי נדבורנא, שבת מדרשם ליד, אני מכיר הרבה מהם. חלפתי לידם, וללא ראות אמרתי בקול וידידות גוט שבת.

אחרי זה שאלתי, סתם מחמת מדת הסקרנות: מי היו היהודים שאמרתם להם 'גוט שבת'? "זו קבוצת נשים" - אמר לי פלוני. נהיה לי חושך בעיניי.

מה יאמרו הללו? אתם יודעים, זה קרלנשטיין מהבניין הסמוך, או שהשתגע או שהתפקד, אחד משניהם... מה הוא הולך ברחוב ואומר לכולם 'גוט שבת', עד כדי כך... וכי יעלו על הדעת שהוא לא רואה, הוא עיוור, מדוע לומר שהוא עיוור? כנראה השתגע....

התפללתי וחזרתי לנוח

ומעשה במוך רבינו עובדיה יוסף זצ"ל, שבא אדם מסוים לבקרו בשעה שבע וחצי בבוקר, והרבנית אמרה למבקר שהרב ישן. תמה האיש 'מה, הרב ישן עד שבע וחצי בבוקר'?

הרב, ששמע את הדברים, קרא לו אל הקודש פנימה ואמר לו 'אל תמהר לדון אותי לכף חובה, כיוון שאתמול חזרתי בשעה 12 בלילה מארבעה שיעורים בארבעה מקומות. ושלחו לי פקס מארגנטינה לגבי אשה עגונה, וכתבתי תשובה ארוכה עד לשעה חמש בבוקר והתרתי אותה, והלכתי להתפלל בנץ וחזרתי לנוח קצת, ולכן הוא דן את כל האדם לכף זכות'.

כך שאנשים זכו ללמד זכות ואחר כך גילו שאכן כך באמת. והוסיף לספר מעשה שהיה לפני כמה שנים. בבית הכנסת 'לדרמן' היו באותו בוקר שני מניינים בהנף החמה, אחד בבית המדרש, ושני בחדר הסמוך בו היה מנין מצומצם. סיימו שמונה עשרה של לחש, ובקשו להתחיל חזרת הש"ץ, אין מנין, כי אחד נעלם.

הסתכלו בחוץ, וראו כי אחד המתפללים יצא החוצה - לחצר בית הכנסת לדרמן. אמרו לו: "היכנס, אתה עשירי".

- "לא".

- "מדוע אינך נכנס?"

- "אני צריך אוויר".

- "בפנים יש וינטלטור".

- "לא, לא, אני צריך את האויר של החוץ".

- "מחכים לך".

- "אני לא נכנס".

מה לעשות, הביאו מישהו אחר תחתיו.

תבינו, האדם הזה היה בריא לחלוטין. בריא אולם. ג'לוב, גיבור ממש. ופתאום אין לו אוויר... "הסתכלתי עליו בתמיהה" אמר אחד המתפללים, אבל מה אפשר לעשות, לא היתה ברירה וקראו ליהודי אחר במקומו.

אחרי התפילה הוא ביקש שיקראו לאשתו, כי אינו חש בטוב, אין לו אוויר ויש לו לחצים.

בצהריים הוא כבר לא היה בין החיים. הובל לבית החולים עם התקף לב קשה.

היעלה על הדעת? אדם הנראה בריא אומר שאין לו אוויר - ומתברר שלקה בליבו?!

כן! אם הוא אומר שאין לו אוויר - חייבים לדונו לכף זכות! כאלו יש עובדות לעשרות ולמאות.

והוסיף עוד מעשה שהיה אצלו ממש.

"לפני כמה שנים, ה' ירחם, לקיתי בעיני. בעין אחת הייתי לגמרי עיוור ובעין השנייה ראיתי בקושי דמויות. לא יכלתי להכריע האם לפני עמוד או אדם. הקב"ה עזר, עשו ניתוח קטרקט, ו'ברוך פוקח עורים', הודו לה".

"בתקופה שלפני הניתוח, חזרתי פעם מבית המדרש בשבת קודש, ומולי הלך יהודי יקר ונכבד. אמר לי 'גוט שבת', לא שמעתי טוב באזני ולא הבחנתי בכלל שאומרים לי 'גוט שבת'. לא הגבתי והמשתכי ללכת באפילה, כי איני רואה כלום.

באנו הביתה. אומר לי בני הבית: "מה עשית? הלא חבר שלך פלוני אלמוני, הגיע לבני ברק והיה גם בתפילה בבית המדרש, והוא אמר לנו שאמר לך 'גוט שבת' ולא ענית לו,

את הציווי בפרשתנו "בצדק תשפוט עמיתך" מבאר רש"י: "בצדק תשפוט עמיתך - כמשמעו, דבר אחר: הוא דן את חברך לכף זכות".

ידועים הם דברי הרה"ק בעל השפת אמת זי"ע על המשנה (אבות. א, ו) "הו' דן את כל האדם לכף זכות" - היינו לפני שאתה הולך לדון את האדם עליך להתבונן ב"כל האדם", לרדת אל שורשיו מילדות, להעמיק אל צפונות נפשו, לחקור ועוד פעם לחקור בבעיותיו האישיות, בכישוריו, במצבו הכלכלי, האם 'הולך לו' בחיים או לא, ורק אחרי שהתבוננת ב"כל האדם" - יש לך את הזכות להכריע לכאן או לכאן. כי מה אתה יודע מה עבר עליו היום? ואולי עדיף לך לאמון ולתרגל את מוחך בלימוד זכות, ואפילו "מתחת לאדמה", גם בדברים כאלה שלכאורה אין כל הגיון להצדיקו, ואפילו עד כדי כך - "לעקם את שכלך" לכוון את המחשבות אל התייבוב הבלתי מסתבר, זה שאינו עולה כלל על דעתך, ולחשוב: אולי בכל זאת סיבה זו וזו - אפילו שאינה הגיונית, הביאה אותו להתנהגות שכזו...

הוא לא כפייתי!

בילקוט "לקח טוב" כותב בשם רבי דב יפה זצ"ל רעיון נאה:

אם אדם אינו דן לכף זכות, בוודאי אינו אוהב את עמיתו. והוא ממשיל ונותן דוגמא. לאדם נאבד חפץ, חפץ החביב לו. ראשית כל הוא מחפש בכל המקומות שעולה בדעתו שאפשר שימצא שם. כאשר החפץ לא נמצא, אינו אומר נושא, הולך לחפש במקומות שהדעת רחוקה שהחפץ שם. אך חושב - אולי בכל זאת. אחר כך חוזר שנית למקומות הראשונים בהם חיפש, אולי לא חיפש היטב, שמא לא ראה, שמא ושמא ימצא בסוף את היקר לו.

מה אתה הולך שוב? כבר חיפשתי ולא מצאתי?!

מדוע באמת הוא מחפש כל כך, וכי הוא כפייתי? לא. הוא פשוט מייקר את הדבר שנאבד ממנו.

כמו כן, אם אכן היית אוהב את רעך כמוך, היית מחפש בחורים ובסדקים (שבמוחך) זכות עליו, והיית מצליח להעלות ברעיון זכויות, ואפילו אם באופן שטחי זה לא גלאת, היית מחפש בנרות את צד הזכות שבענין, ואם אינך מחפש - זה משום שאינך אוהב את עמיתך!

באחת משיחותיו של המגיד רבי ראובן קרלנשטיין זצ"ל, נרעש המגיד על כך שיש המוציאים לאור ספרים של חיזוק ליראת שמים ומצוות, מדוע לא מוציאים לאור ספרי מעשיות אודות לימוד זכות? כל כך הרבה מעשיות יש על

טעמו וראו כי טוב רה'

בסיעתא דשמיא, מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הלשון ובמספר ישיר:

0733-718-144

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

צרפתית

+972587929003

אנגלית

+16467853001

עברית

+972585207103

ספרדית

+541141715555